

Krisztus a mi igazságunk

Doktori vizsga a Károli Gáspár Református Egyetemen

Hát az év munkáját

koronázta be a Károli Gáspár Református Egyetem doktori tanácsa azzal, hogy 2007. november 5-én Cum Laude minősítéssel odaítélte a doktori fokozatot (PhD) Szilvási Józsefnek. Testvérünk 2000-ben kezdte a doktori programot, ami körülírta: a doktori iskola elvégzéséből, valamint az értekezés megírásából és megvédéséből. Szilvási József az iskolát 2005-ben fejezte be, dolgozatában Krisztus a mi igazságunk címmel a hit hitelteli megigazulását értekezett.

Nemcsak Szilvási József személyes sikere volt e dolgozat, hanem kivételes alkalom volt arra is, hogy a református teológia tudós szakemberei jobban megismerjék az adventista egyház teológiáját és tanításait. Azok, akik a dolgozatot elolvasták, és részt vettek a vitában, nem mondhatják továbbá, hogy a hetednapos adventisták a szombat megőrzésétől vagy a tiszta étel fogyasztásaitól vagy a virgák átvételétől megtagadnak. Ha van olyan tantétel, mely drága az adventista embereknek, az nem más, mint e rövid hitvallás: Krisztus a mi igazságunk. Több mint száz éve vitázunk arról, hogy mi e hitvallás jelentése, de senki sincs kétségbeesettünk, aki megkérdőjelezné jelentőségét.

Szilvási József értekezésének két zenete van:

A hit hitelteli megigazulását szent Ázén zenetet

1888-ban az adventista világszervezet minneapolisban hármas igehirdető adta elő: Ellet J. Waggoner, Alonzo T. Jones és Ellen G. White. Az adventista kézikönyv szerinti hármas igehirdető teológiai felfogása egységes volt. Értékeik elemzése azonban arról győzt meg bennünket, hogy hármas, hármas kálvária néző hagyományt jelentettek meg:

1. Ellet J. Waggoner - aki szolgálatának jelentős részét Nagy-Britanniában töltötte - egyre jobban elcsúszott a megigazulását szent tanítás anglikán értelmzése felé, és feltehetően az oxfordi mozgalom is hatott rá.

2. Alonzo T. Jones, aki mindvégig Ázén-Amerikában tevékenykedett, a metodista megszentelődési mozgalom hatására a keresztény, és karizmatikus attitűdokról tett tanúbizonyságot.

3. Ellen G. White viszont, aki a sorsdöntő minneapolis konferencia előtt Európában, majd azt követően Ausztráliában élt, és az előbbi két igehirdetőnél fogékonyabb volt a reformáciára

fő Áramlatainak eszmái iránt, egy sokkal kiegyensúlyozottabb és szisztematikusabb szemléletet káprvetett a megigazulásra szűtan-tás ártelmezésben.

Waggoner és Jones teológiái rti árdemei megördőjelezhetetlenek, tan-tás tekintélyt azonban kárdéssé teszik azok a tvedések, melyek káprvetkezten mindketten elsodrtdtak az adventistáktá. Ellen G. White teológiái rti szerepön tál, á-rásaival - melyek nem helyettes-tik, de előseg-tik a hit általi megigazulásra szűtan-tás Ázenet Áragondolásait - ma is hasznos Átmutatásokat adhat az adventisták számára e kárdésben.

A dolgozat máisodik eredménye az Ádvásog elnyerésének Átjárás (Ádvrend) szűtan-tás. A hetednapi adventisták - a metodisták hatására, valamint Pál egyik kijelentésének angol ford-tását fálreÁrtve - sokáig azt vallották, hogy a megigazulás csupán a mált bűneinek bocsánatát jelenti. Az Ádvásog elnyerésének lÁpcsfokait egyenes vonalon Ábrázolták valahogy Ágy: bűnbánat, megtáras, Ájjászetletés, megigazulás, mint a máltban elkáprvetett bűnÁk bocsánata, megszentelődés, tÁkÁletesség, megdicsőlÁs és vÁgÁl Ádvásog.

E szemlélet káprvetkezten háttábe szorult az a gondolat, hogy a kereszteny nemcsak a máltban, hanem a jelenben, sőt az eljÁvendő Átletben is azt a ruhát viseli, amit Krisztustá kapott, tehát a megigazulás egés ÁletÁnkét Átfogja. Ha Ártani ÁbrÁn szeretnÁnk kifejezni ezt a bibliai igazÁgot, akkor nem elÁg egyetlen egyenes vonalon, hanem kÁt párhuzamos egyenesen kell azt elhelyeznÁnk:

A bűnÁs hit általi káprzÁssÁgbe kerÁl Krisztussal. Ezt az igazÁgot Pál apostol a "Krisztusban", illetve a "Krisztus bennem" és a "Krisztussal egyÁtt" kifejezésekkel Árta le: "az ő munkája az, hogy ti a Krisztus JÁzusban vagytok. Ő tette nekÁnk lsten bÁlcsességÁ, igazÁggÁ, megszentelődésÁ és megvÁltÁssÁ" (1Kor 1:30). "Krisztussal egyÁtt keresztre vagyok feszÁtve: tÁbbé tehát nem Án Álek, hanem Krisztus Ál bennem; azt az Áletet pedig, amit most testben Álek, az lsten FiÁjban valÁ hitben Álem, aki szeretett engem, és Ánmagát adta Ártém" (Gal 2:20).

A Krisztussal valÁ káprzÁssÁgnek kÁt kÁprzetlen ÁldÁsa van: a megigazulás, melynek során lsten a hávő embernek tulajdonÁtja Krisztus igazÁgát; illetve a megszentelődés, miÁl lsten Lelke kiÁbrázolja a hávőben Krisztus kÁpmÁsÁt. E kÁt tapasztalat, amit a tulajdonÁt és a rÁszesÁ-tett igazÁg fejez ki, organikus egysÁget alkot a hávő ÁletÁben: elvÁlaszthatatlanok egymÁstá.

A megigazulás és a megszentelődés, mint egymÁs mellett haladÁ párhuzamos vonalak elvezetnek bennÁnkét a megdicsőlÁshez, amikor beteljesedik bennÁnk Krisztus igazÁga: "és Áhajtozunk magunkban, vÁrva a fiÁsÁgra, testÁnk megvÁltÁsára. Mert ÁdvásogÁnk remÁnysÁgre szű. Viszont az a

reményeség, amelyet már látunk, nem is reményeség; hiszen amit lát valaki, azt miért kellene remélnie? Ha pedig azt látjuk, amit nem látunk, akkor állhatatosággal várjuk" (Róm 8:23-25).

Milyen következtetéseket vonhatunk le a megigazulás és megszentelés ilyen értelmezéséből? A megigazulás és a megszentelés párhuzamos szemlélete megív bennünket a csüggedéstől, és megerősít az ívbizonyosságban.

Szilvási József e szavakkal fejezte be

örtekezésének védelmét: "Nem gondolom, hogy ez a dolgozat megoldotta volna a hit

ítali megigazulás és szesz kérdését az adventista teológiában. Nem tettem mást,

mint elhívtam a fegyvernyt, hogy megláthassuk, mekkora kincs van itt, és mekkora

feladat áll előttünk, hogy a felsz-nre hozzuk és hasznosítsuk azt. Azért

imádkozom, hogy a Mindenható Isten káldjon újabb munkásokat, akik még mélyebbre

ísznak, és még több örtéket bányásznak ki ídvűnkre és mások ívűre. Eközben

természetesen magam sem mondok le arról, hogy folytassam az elkezdett munkát."

Hájlát adunk az Árnak az eredményekért, és sok

íldást ká-vánunk Szilvási József testvérünk szolgálatára.

Á

Al